

eiXamplem

Butlletí de l'ANC de l'Eixample i Sant Antoni

Gener 2020 - Número 21

Editorial ALLÀ ON SOM

Des de la modificació de l'Estatut de Catalunya pel Tribunal Constitucional, modificació que no es va consultar amb els catalans sobre l'acceptació o rebuig d'aquests canvis, la principal llei de Catalunya està en una situació irregular. Des d'aleshores, gran part de la ciutadania ha considerat que l'Estat espanyol era un fre per al desenvolupament de Catalunya, ha perdut la confiança en els pactes amb l'Estat, reiteradament incomplerts, i ha abraçat la idea que amb la independència es pot traçar el camí més adequat a les necessitats del nostre territori. Aquesta idea s'ha mantingut ferma i ha anat creixent.

Des de l'any 2010 els tres partits independentistes, a diferència de l'opinió de la ciutadania, han traçat estratègies diferents malgrat la voluntat majoritària de la gent que demana una estratègia conjunta fins a l'assoliment de la independència prioritzant el país per davant dels partits. Aquesta petició no s'ha tingut en compte llevat d'alguns intents escadussers.

Resum de les diverses estratègies després del 155:

Carles Puigdemont, CDR, JuntxsCat i part de la CUP consideren que el camí per assolir la independència passa per posar de manifest les contradiccions del nacionalisme espanyol, mantenir i incrementar la inestabilitat del règim, deslegitimant-lo internacionalment, i fer-lo esdevenir un problema internacional. Considera l'1 d'octubre com un pas cap endavant en el camí, de resultats positius, que ha fet que la situació catalana es conegui internacionalment i tot-hom sàpiga contra qui ens enfrontem. La lluita per l'alliberament nacional és la insurgència, un conflicte basat en el desgast, així com afeblir els pilars econòmics del règim, les grans empreses de l'IBEX-35, a més d'aconseguir influència en els fòrums internacionals amb una organització fora de l'Estat que no pugui ser atacada per ell.

ERC considera que l'1 d'octubre va ser una derrota i es decanta per donar estabilitat a un govern progressista a canvi de mantenir una mesa de negociacions sense condicions, tot i que el PSOE ja ha posat de manifest que no acceptarà el referèndum d'autodeterminació. Per altra banda intentarà aconseguir l'alliberament dels presos i pretén que els partits independentistes continuïn governant a Catalunya per aconseguir augmentar el suport a la independència.

Totes dues estratègies tenen zones fosques o poc concretes. La primera està aconseguint els primers èxits, conseqüència de totes les conferències i actes del govern a l'exili i de les assemblees a l'exterior, però queden moltes coses per concretar amb prou eficàcia per aconseguir l'objectiu final.

De l'estratègia d'ERC no queda clar què es farà per augmentar la base d'independentistes ni com es governarà la Generalitat amb una minsa capacitat econòmica i amb unes lleis anul·lades, com s'aturarà la repressió i de quin forma s'obligarà a complir els possibles pactes el PSOE, que durant la campanya electoral va humiliar el nostre president i va consentir tanta repressió injustificada.

Potser aquesta mesa de negociacions servirà per reduir el dèficit fiscal, augmentar el respecte a les diferències nacionals, la marxa de les forces d'ocupació... o simplement per constatar que l'Estat ha perdut la seva darrera oportunitat.

Des del 23 de setembre fins el 10 de gener hem tingut dos joves empresonats a Madrid en una situació de no respecte pel seus drets humans i jurídics, el Govern legítim de Catalunya empresonat o a l'exili, el Tribunal Suprem que ignora la sentència del Tribunal Europeu respecte a l'eurodiputat Oriol Junqueras i la possible inhabilitació del president de la Generalitat Quim Torra. Malgrat tot, la ciutadania està en el mateix punt en què es trobava quan va començar l'anomenat procés, tot i que ara coneix millor l'adversari i per aquest motiu el seu desig de llibertat és encara més determinat i persistent.

**EXIGIM QUE ES RESPECTIN
ELS NOSTRES VOTS!**

assemblea

Història, llegendes i tradicions de les Festes de Sant Antoni

Una de les festes més populars a Catalunya és la celebració de sant Antoni Abat, també conegut com a sant Antoni dels ases o del porquet. Un dels màxims exponents d'aquesta festa és la celebració dels Tres Tombs a Barcelona. Aquesta festa està documentada d'antic, hi ha constància que els orígens daten del 1826 al voltant del portal de Sant Antoni, antic accés a la ciutat emmurallada de Barcelona, una de les vies d'accés a la ciutat.

L'origen dels Tres Tombs no acaba de ser clar. Tothom està d'acord que el nom ve del fet de les tres voltes. Però no se sap a l'entorn de què o de qui es feien inicialment aquestes voltes. Alguns historiadors diuen que eren les voltes que el genet feia fer al cavall sobre ell mateix, alçat sobre les potes del darrere. Altres, com pensen que aquest exercici és molt complicat i que molt pocs cavalls i genets podien fer-lo, creien que les voltes es feien al voltant d'una creu propera al lloc de la benedicció, al convent de Sant Antoni (actual Ronda de Sant Antoni). Una altra versió substitueix la creu per l'illa de cases on era el convent.

Fins als anys trenta del segle XIX, segons l'historiador Joan Amades, a Barcelona s'encarregava de preparar la desfilada la confraria dels mulers, els portadors de la Ribera i els bastaixos, tant portadors de carro com els del carter, que eren els gremis que monopolitzaven els transports de mercaderies de la ciutat abans de la descoberta del ferrocarril i de l'extensió de l'ús dels carros, que és més recent que avui no ens sembla. Tot el tràfic s'havia de fer amb atzembles [bèsties de càrrega], i els

gremis que empraven muls de càrrega i d'altre bestiar semblant tenien molta importància.

L'origen de Sant Antoni a Barcelona arrenca d'una llegenda. Segons aquesta, un governador de l'època romana tenia la filla malalta. Coneixedor de la fama de santedat d'Antoni, va enviar a buscar-lo a Tebaida, al nord d'Egipte. El sant va anar a veure la filla del governador i la va beneir, la qual cosa en va suposar la curació. Va ser aleshores que se li va acostar una truja amb un garrí esguerrat a la boca. El sant va beneir-lo i el porquet va començar a caminar amb normalitat. Diuen que per això la truja no va deixar d'acompanyar-lo mai. I d'aquí ve la relació d'aquest sant amb els porcs.

Una altra llegenda explica el perquè del patrocini de sant Antoni sobre les bèsties de càrrega. Segons la tradició aquest patrocini és degut a un ase malalt que l'amo havia manat dur a l'escorador. Tot aprofitant una distracció del servent encarregat de portar-lo a matar, l'animal va marxar, més mort que viu, cap a una ermita propera dedicada a sant Antoni. Allà va ser on l'ho-

me el va trobar, agenollat davant la imatge del sant. En veure'l arribar, l'ase es va alçar i va arrencar a córrer. El sant l'havia curat. Per aquest fet, el bestiar va ser posat sota la protecció de sant Antoni.

Una altra tradició recuperada els darrers anys és la Rifa del Porc, des de l'any 2014 per Sant Antoni Comerç. A causa del fet que l'ordre dels Antonians de Sant Antoni Abat van crear hospitals per atendre les persones afectades per la lepra i que aquests obtinguessin diners per atendre les seves necessitats, el rei Carles IV va autoritzar una rifa que va ser coneguda com la dels porcs de sant Antoni, perquè els premis eren tres porcs.

Aquesta rifa es va celebrar fins a l'any 1882, en què van ser suspeses totes les rifes locals per tal que prenguéssim més increment la rifa oficial de l'Estat.

De totes aquestes tradicions, avui resta la dels Tres Tombs. A Barcelona, la celebració va estar a punt de desaparèixer fa uns quants anys, però la participació de l'Arca de Noé, Sant Antoni Comerç i d'altres entitats va fer possible que tirés endavant. Els organitzadors han tingut diversos noms. Al web de la Federació Tres Tombs de Sant Antoni de Barcelona trobem l'explicació següent: "El primer Montepío de San Antonio Abad (Cocheiros de Barcelona) es va transformar en Montepío de San Antonio Abad (Caleseiros de Barcelona) i ja l'any 1985 es va fundar la Germandat de Sant Antoni Abat de Barcelona, Patronat dels Tres Tombs amb antics membres de l'extint montepio i fins a la data que finalment se la coneixeria com a "Federació dels Tres Tombs de Barcelona".

Fent una mica d'història i tradicions, volem que el Sr. Toni Guasch Asensio,

vicepresident segon del Patronat dels Tres Tombs ens comenti en quin punt ens trobem ara:

Eixamplem: Evolució de la Festa dels Tres Tombs, com se celebra avui dia.

Toni Guasch: Els antics escrits descriuen una festa en honor al sant, en què participaven sobretot aquells que en els seus oficis es feien ajudar pels animals en les seves tasques quotidianes. A ciutat, cotxers de transport de persones, estibadors del port, transport de mercaderies del born, pagesos dels horts urbans, etc.

D'ençà que ens vàrem constituir en una federació d'entitats, que som els que organitzem la festa, el que volem és que la ciutadania gaudeixi en veure com eren les tasques que es feien arreu del nostre país ajudats pels animals de tir i de peu rodó. Així doncs, també con-

videm altres pobles perquè participin en la nostra festa i poder veure no solament carruatges utilitzats a les grans ciutats sinó també a pagès.

Eix.: Quina participació dels veïns hi ha? Tenen socis? Quines activitats hi fan?

T.G.: Primordialment, els veïns participen a omplir els carrers i gaudir de la festa. Els comerciants i el mercat també ens ajuden al fet que la festa sigui més visible.

Som quatre entitats que organitzem la festa, la Germandat de Sant Antoni Abat (hereva dels Tres Tombs originals), l'Arca de Noé, Sant Antoni Comerç i l'Associació de Veïns, cadascuna d'elles amb els socis que els són adients en les seves activitats pròpies.

Eix.: Quin segment de la població s'implica en aquesta festa? Eren pagesos?

T.G.: Com ja he comentat abans, ara a la ciutat de Barcelona és una festa testimonial dels oficis que feien ús dels animals en les seves tasques diàries, fossin pagesos o tasques pròpies de la indústria i transports de mercaderies i persones dins la ciutat.

Eix.: Tenen relació amb altres associacions veïnals?

T.G.: Sí, a més de les quatre entitats organitzadores, estem en contacte amb entitats d'altres pobles que també fan Tres Tombs arreu de Catalunya, Colles de sant Medir, escoles del barri per fer activitats que acostin la festa als més menuts, SOS Galgos, i totes aquelles entitats que ens ho demanen hi tenen cabuda, a la festa.

Eix.: Reben recolzament de l'administració pública?

T.G.: Per descomptat, sense ells no podríem fer una festa d'aquesta magnitud, a més del suport en la difusió mediàtica, guàrdia urbana per tallar carrers, servei de neteja, etc. Molt agraïts sempre per aquest suport.

Finalment des de la nostra territorial de l'ANC Sant Antoni participem de la festa d'enguany, del 17/1/2020 al 26/1/2020, amb diverses activitats participatives i informatives a les nostres parades. Es farà un concurs de dibuix infantil amb la temàtica dels edificis modernistes del barri amb la finalitat de donar a conèixer els racons històrics del barri, també es faran classes de hip-hop per distreure la mainada.

A les Escoles Pies de Sant Antoni es projectaran les imatges del No-Do que fan referència a la Festa Major de Sant Antoni, acompanyat d'una xerrada històrica, on valorarem quin tractament va donar aquell noticiari a la nostra festa.

Tot això tindrà lloc a les Escoles Pies de Sant Antoni, Ronda de Sant Pau, 72, Barcelona.

Carta d'un amic d'Euskal Herria

Josu és un amic d'Euskal Herria que va voler viure l'experiència de fer el trajecte a Estrasburg des de Catalunya.

Tenia l'opció d'anar amb els seus amics amb l'autocar que des de Bilbo van organitzar, però va fer l'esforç de venir a Barcelona un dia abans, passar la nit a la nostra ciutat, i emprendre el camí a Estrasburg amb la Territorial de la Sagrada Família.

Bon dia, bona tarda amigues i amics.

Mila esker bihotzez, muchas gracias de todo corazón, por haberme acogido entre vosotros en la jornada de Estrasburgo. Moltes gràcies.

He aprendido mucho de todos vosotros y vosotras. Mercè: buscaré "parlem" en internet y espero poder hablar con vosotros y vosotras en catalá cada vez más.

Muchas veces las palabras, la palabra, no son más que un manto para

A mig trajecte, va demanar si podia llegir un escrit que havia redactat...

Ens va emocionar i aquí us el presentem.

Gràcies, Josu... per les teves paraules, per la teva saviesa i sobretot, per l'estima que tens cap a Catalunya, la nostra lluita que, com bé dius tu: "es la de todos".

ocultar la falta de sabiduría de quien no para de hablar porque no tiene nada que decir.

Perdonadme la osadía, me siento un "soldado en guerra". Percibo que estoy metido en una guerra, que no he busca-

do, que no he elegido, pero el imperio colonial nos impone, como todos los imperios, que disfrutaban de sus conquistas sometidas por la fuerza de las armas. Detesto visceralmente la guerra, el mayor delito del mundo moderno es la industria militar.

Pero todos los seres humanos tenemos tres herramientas maravillosas e invencibles: la voluntad, la inteligencia y el amor. Que las podemos convertir en las armas del voto y la palabra. Pero como todo lo humano es imperfecto y de doble uso para lo bueno y lo malo. La voluntad a veces torna en desánimo, la inteligencia en estupidez, el amor en odio.

Como en todas las guerras, tenemos que ser capaces de elegir el campo de batalla, de decidir cuáles son nuestras trincheras, cuál es nuestra estrategia, cuáles son nuestras tácticas, quiénes son nuestros aliados. ¿Por qué luchamos?

Empiezo por el final, ¿por qué luchamos? Por un mundo mejor. Así de simple. Por la República Catalana Soberana, por la igualdad, la solidaridad entre personas y pueblos, por el derecho a decidir, por la democracia, por la justicia.

A nuestros enemigos, no se sabe bien por qué, les molesta la lengua, les molesta la verdad, les molesta el debate abierto, les molesta *l'escola* "empoderadora" de niños y niñas con juicio propio y capacidad de autocrítica. Saben que esa no es la batalla que quieren. Nos quieren en barricadas y tumultos quemando contenedores, porque ahí despliegan sus armas sin posibilidad de réplica efectiva. Su obsesión les confunde, y ven tumultos y barricadas donde sólo hay gente cantando *passiu-ho bé*.

Por eso nuestro campo de batalla, nuestro campo de batalla fundamental, casi el único, es la cultura.

La cultura es muchas cosas, pero primero es la lengua, y segundo la palabra, después todo lo demás, teatro, escritura, pintura, música, baile... qué sé yo.

Nuestra estrategia fundamental es el contagio. Tenemos que contagiar alegría y esperanza, tenemos que hacer visible lo que queremos hacer. No es una utopía, tiene que ser la práctica que haga visible la República Catalana, como el ejemplo del billete del autobús.

¿Qué pasa? ¿Todos es jauja? No. Hay que trabajar mucho y muy duro. Pero

hasta el trabajo más pesado, se hace ligero como la brisa, cuando es una oportunidad de poner en acción lo mejor de nuestra voluntad, el máximo de nuestra inteligencia y el amor por una causa justa que le imprime orientación y propósito a nuestro esfuerzo. Todo esto hace que el trabajo sea una oportunidad para la alegría y la esperanza, y si además el trabajo es compartido, pues más...

A mitad del camino, cansados, a veces frustrados, porque no hemos colmado todas las expectativas, parece que el cansancio se hace más pesado. Es el momento de respirar hondo, de reconfortarnos unas y unos a otros, otras; de valorar los logros conseguidos, de imaginar una vez más el "fin" de nuestro trabajo, la **"República Catalana"**.

Contagiar alegría, contagiar esperanza... Como un virus, como una epidemia... El miedo también se puede contagiar.. El miedo sirve para "dispersar". La alegría y la esperanza para "juntarnos". ¡Vamos juntos, amplíemos la base!

Nuestros aliados, lo decía en el autobús, con vuestro permiso lo repito aquí. "Cuidarlos a todos y a todas"

Nuestros aliados son las personas mayores que han decidido dedicar el otoño de su vida, su tiempo, sus conocimientos, sus recursos, a construir un mundo mejor para sus hijas, sus hijos, sus nietos y nietas.

Nuestras aliadas son las mujeres, que han decidido ser personas en igualdad de derechos, de oportunidades, y de opciones de vida con el resto de la humanidad.

Nuestros aliados son los padres y madres que ven crecer a sus hijas y a sus hijos en la angustia, de que mafias sin escrúpulos, (ahora les llaman "fondos buitres"), les revienten su vivienda o su trabajo.

Nuestros aliados son los jóvenes que al acercarse a la aventura de su vida como adultos, su única esperanza es el "botellón" de fin de semana.

Nuestras aliadas son las niñas de tantos países, que sólo piden una tiza y una pizarra, un lápiz un papel y una maestra, para cambiar el mundo.

Nuestros aliados son los niños europeos, que interpelan a sus mayores, qué mundo les estamos dejando.

Nuestros aliados son los marineros y marineras dedicados a salvar naufragos en el Mediterráneo.

Nuestra trinchera será siempre nuestros brazos entrelazados contra la intolerancia, el odio, la segregación, contra la vergonzosa y cínica indiferencia, parapeto de la complicidad con la muerte impune de los emigrantes ahogados en el Mediterráneo.

¿Y todo esto cómo se hace? No lo sé, quizá nadie lo puede decir. Pero igual que la naturaleza siempre se abre camino y brotan flores hasta entre las grietas de la tierra reseca de un desierto, las ideas surgirán aquí y allá, la semilla de nuestro ejemplo brotará por todas partes.

El **"Consell per la República"** es la obra en marcha. El mueble a medio hacer del ebanista, el boceto en construcción del artista, los planos del arquitecto, nuestra casa cada mañana a mitad de recoger. Que nos interpela, nos llama cada día para terminar el trabajo.

No hay logros sin esfuerzo. Nos costará, tendremos que curarnos las heridas, reconfortarnos, secarnos el sudor, sentirnos juntos, en la *Plaça del Rei*, en *Lledoners*, donde toque... pero sin desviarnos, sin distraernos de nuestro trabajo.

Lo vamos a volver a hacer, todos los días, cada vez, cada ocasión. Como cuando en cada caso, desde los muros de las cárceles a la plaza del *1er d'Octubre*.

Los derechos se conquistan con su ejercicio, la vida se disfruta viviéndola. Gracias Lluís por esa *cançó* tan maravillosa que es *"l'estaca"*.

Una abraçada molt forta a tothom.

Josu